

متن پرسش

با سلام و تبریک اعیاد شعبانیه: تصویری که از درویش در جامعه وجود دارد تصویری منفی است؛ آنها به «انزوا»، «ژولیدگی» و «عدم پابندی به دستورات دین» چون نماز و روزه شناخته می‌شوند. بنده مدتی قبل با گروهی از درویش اصفهان آشنا شدم و در طی ماهها رفت و آمد اتفاقی متوجه شدم دیده‌های من با شنیده‌ها تفاوت داشت. آنها از فرقه‌های مختلف قادریه و ... بودند. مثل دیگر مردم کارمند، مغازه دار، استاد دانشگاه، ورزشکار و ... بودند. تلاش می‌کردند نماز را به جماعت برگزار کنند. حضور در انتخابات را واجب شرعی دانسته در دوره دفاع مقدس بعضا در جبهه شرکت کرده بودند. به بزرگانی چون آیت ا... ناصری و مقام معظم رهبری ارادت خاص دارند. بسیار ساده زیست بودند. کمک به مردم را بر خود واجب می‌دانند، به گفته خود ریاضت‌های شرعی می‌کشند و.... بنده بدون آنکه جذب ایشان بشوم این سوال برایم مطرح شد که در مورد درویش چرا تاکنون به ما خلاف گفته می‌شد و همه آنها با یک چوب رانده می‌شدند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: تا قرن دهم هجری، سلسله‌ی درویش از بزرگان جامعه‌ی دینی بودند و همه بین ظاهر شریعت و باطن آن را در خود به طور جمع داشتند. از آن به بعد بود که استعمار در آن‌ها نفوذ کرد و یک‌نوع‌ی‌باحه‌گری و بی‌قیدی را در بین آن‌ها رواج داد. امید است که با یک بازخوانی تاریخی بتوانیم سلسله‌ی درویش اصیل را که نه‌تنها نسبتی با استعمار نداشته باشند، بلکه در اوج معنویت باطنی، در تاریخی که با انقلاب اسلامی شروع شده است، توحیدی به صحنه آید که مقابل با استکبار از طریق کسانی که جمعِ باطن و ظاهر می‌کنند، شکل بگیرد. تا قبل از سال ۱۳۳۲ حضرت امام خمینی به آقا روح الله صوفی مشهور بودند. یعنی تا این حدّ در متون عرفانی، خود را ممخّض کرده بودند و چنین انسانی توانست با چنین فکر و فرهنگی مقابل استکبار بایستد. موفق باشید